

Újpest-Belsőváros

2004. 08. 15.

Loránt Gábor

A NÉP MEGTISZTÍTÁSA

Lectio: Neh 13,10-31.

Alapige (textus): Neh 13,12;19;22;25;30.

Az egész Júda pedig beszolgáltatta a raktárakba a gabonának, a mustnak és az olajnak a tizedét. Amikor a nyugalom napja előestéjén árnyék borult Jeruzsálem kapuira, megparancsoltam, hogy zárják be az ajtószárnyakat. Azt is megparancsoltam, hogy ne nyissák ki azokat, amíg el nem múlt a nyugalom napja. Néhány legényemet a kapukhoz állítottam, hogy ne jusson be semmiféle teher a nyugalom napján. Azután megparancsoltam a lévítáknak, hogy tisztítsák meg magukat... Majd megeskettem őket az Istenre, hogy nem adják leányaikat azoknak a fiaihoz, és nem veszik el azoknak a leányait sem fiaiknak, sem maguknak. Így tisztítottam meg őket minden idegen dologtól.

Imádkozzunk!

Urunk, Istenünk! Olyan bűnökkel találkozunk a Bibliának ezen oldalain, amelyeket ma már talán nem is tartunk bűnnek. Eltompult a szívünk, eltompult a lelkiismeretünk. Urunk! Könyörülj rajtunk, hiszen mi magunk is vétkesek vagyunk ezekben a dolgokban. Kérünk, hogy add a Te Lelkedet, hogy újra az első szeretet tüze lángoljon bennünk, Érted és a Te népedért! Add, hogy megtisztítsuk magunkat a Neked való engedelmisségre! Hogy megtisztítsuk magunkat Egyszülött Fiad vére által, Aki önmagát adta a mi bűneinkért, hogy új életre támasszon bennünket. Bocsásd meg, Urunk, gyengeségeinket, hitetlenkedésünket! Bocsásd meg, Urunk, amikor a világ útján járunk mi magunk is, és bocsásd meg, Urunk, amikor kétfelé sántikálunk! Kérünk, hogy tedd a mi életünket határozott, Melletted kiálló létté, Neked engedelmes létté!

Ajándékozz meg bennünket, Urunk, elkötelezettséggel! Kérünk így most ezen a reggelen a Te Igédért, hogy szólj hozzánk kegyelmesen! Taníts bennünket: igehirdetőt és igehallgatót egyaránt, hogy mi a Te akaratod, hogy mi kedves Neked. Add meg, hogy ne csak meghalljuk, hanem teljesítsük is, és aszerint éljünk, a Te dicsőségedre!

Ámen.

Isten **bűnbocsátó** kegyelmének hirdetése:

Vagy nem tudjátok, hogy testetek, amit Istentől kaptatok, a bennetek levő Szentlélek temploma, és ezért nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg: dicsőítsétek tehát Istent testetekben. (1Kor 6,19-20.)

Igehirdetés

Kedves Testvérek!

Utóbbi időben elég gyakran szoktam azt a kifejezést használni, hogy „a hit nagy tényeit aprópénzre kell váltani”. Ezt látjuk mai Igénkben is!

Kéthete, amikor Jeruzsálem falainak megtisztítása, illetve felavatása volt a témánk, akkor a hívő élet egyes fázisaival kerestünk kapcsolatot, párhuzamot. Így láthattuk, hogy ahogy felavatták Jeruzsálem falait, annak megvan a párhuzama a hívő ember életében is: első a megtisztítás, a második a használatbavétel, a harmadik a közösség, és mindezek folyamányaképpen negyedjére az adakozás.

A megtisztított, újjászületett embernek használatba kell vennie az új életét. Amit Isten elvégzett a szívében, azt aprópénzre kell váltania, méghozzá a mindennapi hívő életben! Ahogyan nap telik nap után, úgy kell a hívő életben Isten akarata szerint járni. Aprópénzre kell váltani azt, amiben hiszünk.

Ez bizony egy egész életnek feladata, mert mind szavainkkal, mind tetteinkkel, egész életünkkel a keresztről és az üres sírról kell bizonytságot tennünk. Méghozzá barátok és ellenségek előtt egyaránt!

Ma Isten Igéje részletesen megmutatja ezt a bizonyos „aprópénzre váltást”, hogy hogyan is kell a hívő életben a mindennapokat élni.

Tört számokat adtam az egyes pontok címének. Az első: a tized, a második: a heted, a harmadik a tizenketted, a negyedik pedig az egész. A mai alkalomnak ez a címe, hogy „A NÉP MEGTISZTÍTÁSA”. Hogyan kell tisztán, Isten akarata szerint élni. Ezt látjuk Nehémiás könyvének befejező, utolsó fejezetében. Hiszen ezzel a nem egészen egy résszel – mert a múlt alkalommal is a 13. részből szólt Isten Igéje – befejeződött Nehémiás könyve. Mintegy summáját látjuk Nehémiás

munkásságának, és mintegy üzenetét kapjuk Isten akaratának, hogy hogyan éljünk aszerint az akarat szerint, ami Istennek kedves, amit Isten tár elénk.

1 Tehát az első, amiről szeretnék néhány szót szólni: **a tized**, vagyis javaink odaszentelése.

Megtudtam azt is, hogy a lévítáknak járó részt nem adták meg, és ezért a szolgálatra kötelezett lévíták és énekesek elszökdöstek a maguk mezejére. Ezért megszidtam az előljárókat, és ezt mondtam: Miért ilyen elhagyatott az Isten háza?! Azután összegyűjtöttem és helyükre állítottam őket. Az egész Júda pedig beszolgáltatta a raktárakba a gabonának, a mustnak és az olajnak a tizedét. (Neh 13,10-12.)

Júniusban egy egész vasárnapi igehirdetés az adakozásról szólt. Akkor sok minden elhangzott, amit most nem akarok elismételni. Csak annyira szeretnék emlékeztetni, hogy a bibliai norma a tized, a tíz százalék, amit javainkból Isten országának építésére oda kell szentelnünk. Így olvassuk itt, az Igében, hogy: *a gabonának, a mustnak és az olajnak a tizedét*. Tehát itt az emberi élet alapvető javairól van szó. A gabona, vagyis a kenyér, a must, vagyis a bor és az olaj tizedét. Ez nem a luxus, nem a gazdagság fölöslege! Ezek az emberi élet legalapvetőbb javai.

De tudjuk azt, hogy a bibliai tized egy ószövetségi parancs volt. Vajon vonatkozik-e még ránk? Hiszen mi az Újszövetség népe vagyunk. Mi már az ószövetségi törvényektől szabadon élünk, nem kell semmit betartanunk – csak éppen sokkal többet!

Ahogy Pál apostol is sokat beszélt az adakozásról, de hozzátette, s ezt az Igét is már többször idéztem: *És nem csak azt tették, amit reméltünk, hanem először önmagukat adták az Úrnak...* (2Kor 8,5a.) Nem kényszerből engedelmesszük a törvénynek úgy, mint az Ószövetség népéből sokan tették, hanem szívből, önmagunk odaszánásából. És ez egészen más!

A II. világháború előtt az egyházakban adót róttak ki, egyházi adót. Még sokan a mai napig egyházi adónak hívják azt, ami pedig ma már nem az. Sokkal jobb, hogy most nem kirótt, kivetetett összegről van szó, hanem önkéntes adományról. Ezt hívjuk „Egyházfenntartói járuléknak”. Nem adó, hanem hálaáldozat. Nem kényszer, hanem a szív állapota. Egészen más hozzáállást feltételez.

A nyugati országokban több helyen, – pl. Németországban – az egyes gyülekezetekben adót róttak ki mind a mai napig. S éppen ezért nagyon sokan, milliók léptek ki az egyházból, hogy órájuk ne rójanak ki semmit. Órájuk ne rójanak ki „adót”. Tulajdonképpen igazuk van! Mert az Újszövetség népe már nem köteles megtartani az ószövetségi törvényeket, csak éppen sokkal többet! Mert magunkat kell adni az Istennek, s ebből már következik az, hogy önként és szívesen adunk. *Mindenki úgy adjon, ahogyan előre eldöntötte szívében, ne*

kedvetlenül vagy kényszerűségből, mert „a jókedvű adakozót szereti az Isten”. (2Kor 9,7.)

2 A második szintén egy törtszám: a **heted**. Vagyis: időnk odaszentelése.

Ebben az időben azt láttam Júdában, hogy a nyugalom napján szőlőt taposnak, gabonát hordanak, a szamarakra terhet raknak, és bort, szőlőt, fűgét és mindenféle terhet hordanak Jeruzsálembe a nyugalom napján. Ezért figyelmeztettem őket, hogy ezen a napon ne áruljanak eleséget. Tírusziak is voltak ott, akik halat és mindenféle árut hoztak, és a nyugalom napján árusították a júdaiaknak Jeruzsálemben. Ezért megszidtam a júdai nemeseket, és ezt mondtam nekik: Miért követték el ilyen gonoszságot, hogy megszenteltetik a nyugalom napját?! Hiszen ugyanezt követték el őseitek, ezért hozta ránk és városunkra Istenünk ezt a sok bajt! Ti pedig még növelitek Isten haragját Izráel ellen azzal, hogy megszenteltetik a nyugalom napját! Amikor a nyugalom napja előestéjén árnyék borult Jeruzsálem kapuira, megparancsoltam, hogy zárják be az ajtószárnyakat. Azt is megparancsoltam, hogy ne nyissák ki azokat, amíg el nem múlt a nyugalom napja. Néhány legényemet a kapukhoz állítottam, hogy ne jusson be semmiféle teher a nyugalom napján. (Neh 13,15-19.)

Az egyik bibliaórai alkalommal, csütörtökön volt már szó – nem olyan régen – a hetedik nap odaszenteléséről. Hiszen tudjuk, hogy ez a Tízparancsolat negyedik parancsolata. A nyugalom-nap megszentelésének két indoklása is van a Bibliában.

Az egyik azon a helyen van, ahol a Tízparancsolat Mózes 2. könyvében olvasható. (2Móz 20,11.) Itt Isten Igéje a teremtés hetedik napjára vonatkozik, amikor Isten megnyugodott a maga teremtői munkájából, megáldotta és megszentelte a hetedik napot. Ezért adta parancsba, hogy az Ő népe is szentelje meg azt!

A másik helyen, ahol a Tízparancsolatot olvassuk, Mózes 5. könyvében (5Móz 5,14-15.). A Tízparancsolat majdnem szó szerint ugyanaz, mint a 2Móz-ben csak itt van egy különbség: itt az indoklás nem a Teremtés hetedik napjáról szól, hanem arról, hogy az egyiptomi szolgaságból kivezette Isten az Ő népét, ahol szolgák voltak, és ahol nem volt nyugalomuk. Ezért üljék meg a hetedik napot, ezért szenteljék meg a hetedik napot, és ezért ne dolgozzanak azon semmit.

De ugyanakkor az emberi élet ritmusa is ezt követeli. Elmondtam akkor bibliaórán, hogy a francia forradalom idején, illetve aztán később, a Rákosi-rendszerben bevezették a „dekád” fogalmát, amikor tíznaponként volt pihenőnap. De az emberek ezt nem bírták. Hiszen úgy vagyunk teremtve, hogy a hetedik napot kell megszentelni.

Tehát a teremtés jogán is, a gondviselés jogán is és a megváltás jogán is kéri tőlünk Isten a hetedik nap megszentelését, a „hetedet”.

A nyugalom napja nem csak azt jelenti, hogy pihenjünk, és tartózkodjunk a munkától. Ezt is jelenti. De elsősorban a megszentelésről van szó, az odaszentelésről. A szent összejövételről!

Sokan azt szokták mondani, hogy „Tudok én otthon is imádkozni, nem kell nekem ahhoz a templomba elmenni”. De Isten akarata mindig az, hogy legyenek szent összegyülekezések. Az ünnepek leírásánál is pontosan ott van, hogy az első napon, meg a nyolcadik napon üljetek ünnepet, legyen szent összegyülekezése-tek! Így olvassuk az Igében.

Ugyanakkor azt kell elmondanom, hogy ez sem egy ószövetségi parancsolat. Ma már senkit nem köveznek meg akkor, ha a hetedik napon dolgozik, vagy nem szenteli meg azt, minthogy azt a Mózes korában bizony megkövezték. Sőt nincsenek olyan rendeletek sem, mint Nehémiás idejében, mint amit Nehémiás így előírt. Sőt, tett is róla, hogy ne adhassanak, és ne vásárolhassanak a hetedik napon.

Most már Isten a szívünket kéri! Vajon kedves-e nekünk az Ő akarata? Ma nem hogy nem köveznek meg senkit, nemhogy nincsenek rendeletek ez ellen, hanem éppen hogy manapság van teljesen elterjedőben pl. a vasárnapi nyitva tartás a Tesco-ban, az Auchan-ben, most már a Skálában is, hogy az *aranyborjút* imádjuk az Istennek szentelt napon, és ne Istennek szenteljünk ünnepet.

Olyan érdekes, hogy itt, Nehémiás könyvében, amikor a nyugalom napjáról van szó, éppen hogy a kereskedés ellen emelte fel szavát. S manapság többféleképpen lehet megsérteni Isten napját, a nyugalom napját. Lehet úgy is, hogy dolgozunk vasárnap, de lehet úgy is, hogy kereskedünk, hogy vásárolunk, hogy elszaladunk a Tesco-ba, hiszen az vasárnap is nyitva van. Ez egy új életforma, mely behajszolja az embert az állandó munkába, és elvonnak bennünket Isten tiszteletétől. Meg is lesz ennek – kedves Testvérek – a következménye! Persze tudom, hogy mi, magunk – akik itt vagyunk, kedves Testvérek, akik itt vagytok – éppen most megszenteljük az Úr napját. De azért gondoljuk végig a vasárnapjainkat! Vajon azok tényleg kedvesek-e Istennek?

És megint csak így mondanám, hogy Isten nem kötelességként, nem szigorú parancsként tárja elénk a hetedik nap megszentelését, mint ahogy ez az Ószövetség idején volt. Isten jót akar nekünk! Ezért kéri tőlünk ezt.

3 A harmadik: **a tizenketted**. Vagyis a közülünk való odaszentelése. Ezt egy kicsit meg kell magyarázni. Hadd olvassam fel azt az Igét, ami ide vonatkozik.

Azután megparancsoltam a lévítáknak, hogy tisztítsák meg magukat... (Neh 13,22a.) Abban az időben volt Izráel népében volt egy egész törzs, Lévinek a törzse, amelyiket Isten arra a küldetésre, arra a hívásra hívott el, hogy

közbenjáró legyen, pap legyen közte és a nép között. Lévi törzsén belül voltak az ároni papok, akik kifejezetten a papi szolgálatokat végezték, s voltak a lévíták, aki – mondjuk így: – kiegészítő papi feladatokat láttak el. Tehát Izráelnek egy egész törzse, a tizenkét törzs közül egy egész törzs el volt különítve a szolgálatokra, az Istennek való különös szolgálatra. S ezért mondtam, hogy a „tizenkettednek” az odaszentelése.

Mi úgy valljuk az Újszövetség korában, hogy egyetemes papság van, tehát nincs közvetítő réteg Isten és az ember között. Minden újjászületett ember közvetlenül Isten elé járulhat. Pontosabban egyetlen közvetítő van, az igazi közvetítő, az egyetlen Főpap, Jézus Krisztus (Vö. 1Tim 2,5!) . De rajta kívül már nincs papi réteg.

Egész más a lelkészi hivatás. Nem olyan, mint az ószövetségi papság, de ugyanakkor nyilvánvalóan vannak rokon-vonások.

De vajon hol vannak az elhívottak? Vajon hol vannak a lelki munkára jelentkezők? Itt most nem csak lelkészekre gondolok, hanem szélesebb értelemben gondolom.

Azt látjuk, hogy Izráel közösségében az egy tizenketted rész: a tizenkét törzsből egy egész törzs Isten különleges szolgálatára volt rendelve. Vajon közülünk minden tizenkettedik ember különösképpen is szolgálja az Urat? Mondom, nem az ószövetségi papság értelmében! De valahogy az is jellemez egy-egy gyülekezetet, hogy hány teológus megy a gyülekezetből a teológiára. Mikor mentek közülünk fiatalok utoljára teológiára? Mikor volt gyülekezetünknek utoljára teológusa? Van ugyan most is egy fiatalember, aki munkája mellett jár a baptista teológiára, de nem lelkész lesz belőle. Van szükség lelkészekre. Van szükség azokra, akik odaszánják életüket különösképpen is Isten szolgálatára.

Hoztam egy könyvet, amiből szeretnék néhány sort felolvasni. Nem szoktam általában könyvet olvasni szószéken. Egy Ferguson nevű embernek az „ÚTKERESŐ” c. könyvéből, amit egyébként mi is – úgy tudom – árusítunk az iratterjesztésünkben. Hadd olvassak ebből néhány sort!

Egyetlen keresztény sem hagyhatja figyelmen kívül, hogy a világnak szüksége van az evangélium üzenetére. Sokaknak komolyan kellene kérniük Istent, mutassa meg nekik, nem a rendszeres szolgálat vagy a tengerentúli evangélizáció-e az akarata az életükre nézve. R. L. Dabney szavai több mint egy évszázaddal elhangzásuk után sem veszítettek érvényükből:

„Menjünk bárhová, több kereskedőt látunk, mint ahány vásárlót találunk, több orvost, mint páciens, több ügyvédet, mint ügyfelet. Van belőlük elegendő a társadalomban - még sok is. De... ahhoz, hogy elvigyük az evangéliumot a földgolyó 800 millió pogány lakójához, az egyháznak százszor ennyi lelkészre lenne szüksége. Nos, van-e olyan fiatalember, aki képzett igehirdető, s a megtért ember igaz lelkületével kérdezi: 'Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?', s mégis azt tudja

mondani e tények fényében, hogy Istennek és embertársainak nagyobb szüksége van rá az ügyvédi pulpituson, az üzleti életben vagy az orvosi hivatásban, mint a szószéken? S ha mégis lenne ilyen, jusson eszébe, hogy az igehirdetés kötelességének imádságos megfontolását hanyagolja el, s a Megváltó haragját vonja magára!” (Ferguson, Sinclair B.: Útkereső, 92-93. old.)

Várjuk azokat a fiatalembereket, akik jelentkeznek a teológiára, de ezen túl is: várjuk azokat, akik jelentkeznek lelki munkára.

Mert nem csak a tizedünket, nem csak a hetünket kell odaszentelnünk, hanem a tizenkettőnként is oda kell szentelnünk!

4 végül – így mondtam, hogy utoljára **az egész** odaszenteléséről, a száz százalék odaszenteléséről és megtisztításáról szól még hozzánk Isten Igéje.

Ugyanabban az időben láttam olyan júdaiakat, akik asdódi, ammóni és móábi nőket vettek feleségül, és gyermekeik fele asdódi nyelven beszélt. Júdai nyelven már nem is tudtak, hanem valamelyik másik nép nyelvén beszéltek. Ezért szidtam és átkoztam őket, sőt egyeseket megvertem és megtépáztam. Majd megesketttem őket az Istenre, hogy nem adják leányaikat azoknak a fiaihoz, és nem veszik el azoknak a leányait sem fiaiknak, sem maguknak. (Neh 13,23-25.)

Itt a keveredés megakadályozásáról van szó. Ahogyan Pál apostol mondja:

Ne legyetek a hitetlenekkel felemás igában, mert mi köze egymáshoz az igazságnak és a gonoszságnak, vagy mi köze van a világosságnak a sötétséghez? Vagy mi azonosság van Krisztus és Beliál között? Vagy milyen közösség van hívő és hitetlen között? (2Kor 6,14-15.)

Egész életünk, a teljes hívő nép elkülönítéséről van szó. Nem fizikailag, hanem lelkileg. Nem arról van szó, hogy Isten kivenne bennünket ebből a világból, hanem arról van szó, hogy őrizzen meg bennünket ebben a világban Önmagának. És mi magunk is hajlandók legyünk arra, hogy ne akarjunk keveredni. Legyen belőlünk száz százalék az Istené! Hiszen Ő százszázalékosan adta nekünk Magát, amikor Jézus Krisztust adta. Hiszen ismeritek az Igét: *Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta ... (Jn 3,16a.)* Adta a keresztre, adta a halálba. Jézus Krisztus nem tíz százalékban halt meg értünk, nem ötven százalékban, hanem száz százalékban halt meg értünk.

Ha Ő száz százalékban halt meg értünk, akkor nem lenne méltó Őhöz az, hogy mi a mi életünknek a száz százalékát Neki adjuk?!

Legyen hálából belőlünk is száz százalék az Istené!

Nehémiás könyvének üzenetéből a mai vasárnap vigyük el ezeket a tört számokat: a tized – vagyis javaink odaszentelése; a heted – vagyis időnk odaszentelése; a tizenkettő – vagyis a közölünk való

odaszentelése; és az egész – azaz a száz százalék odaszentelése és megtisztítása Isten dicsőségére és a magunk javára!

Ámen.

Imádkozzunk!

Tized, heted, tizenketted... Urunk, Istenünk! Úgy szeretnénk teljes egészében odaadni magunkat! Köszönjük, hogy Te százszázalékosan ott voltál a kereszten, és százszázalékosan elvégezted a megváltás munkáját. Bárcsak a szívünkben olyan hála ébredne, hogy mi is száz százalékban adjuk oda magunkat. Hiszen ez kedves Neked, és hasznos nekünk is, mert akkor nem kétfelé sántikáló életünk lesz. Urunk! Tisztíts meg bennünket! Add a Te Lelkedet és a Te indulatodat a szívünkbe, hogy Neked éljünk, Neked szolgáljunk, Téged dicsőítsünk, Téged magasztaljunk, Neked engedelmeskedjünk! Urunk! Így növekszik, így lesz nyilvánvaló a Te dicsőséged, s így teszünk jót saját magunknak is. Add, hogy a szívünk erre hajoljon! *Szólsz hozzám, Istenem, s én választ adni készen már-már megindulok, hogy Rád bízam magam. De látod, hogy lehúz régi csüggedésem...* Kérünk Urunk, hogy ne a lefelé húzó csüggesztő gondolatok, hitetlenségek, aggodalmaskodások jellemezzenek bennünket, mint ahogyan abban az énekben énekeltük: áldj meg bennünket több hittel, Urunk! Hogy tudjunk egészen Beléd kapaszkodni, százszázalékosan, hogy mindent Rád bízunk! Hiszen Te vagy, Aki teremtettél bennünket. Te vagy, Aki gondunkat viseled. Te vagy az, Aki megváltottál Jézus Krisztus által. Hát hogy ne lehetne jogod arra, hogy egészen a Tiéid legyünk?! Végezd el ezt bennünk, Urunk! Te légy a betegekkel, a gyászolókkal. Te légy a Te újpest-belsővárosi gyülekezeteddel, de szerte Budapesten, egész országban, minden gyülekezettel, ahol két vagy három ember segítségül hívja a Te nevedet. És így mutasd meg a Te hatalmat és dicsőségedet az egész világon, a Te néped körében, és a Te néped körén kívül is; *hogy minden nyelv megvallja majd egyszer, hogy Te vagy az Úr az Atya Isten dicsőségére.* Kérünk, Úr Jézus, hogy munkálkodj a mi szívünkben kegyelmesen! Végezd el bennünk azt, amit elkezdted! Végezd el bennünk azt, hogy végigjárjuk a keskeny utat, és fogadj be az örök mennyei hajlékba! Várunk, Urunk, hogy jöjj vissza, vagy hogy Hozzád gyűjtessünk. Hadd legyen a mi életünk a Tiéd most és mindörökké!

Ámen.

Hangfelvételtől lejegyezve.